

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΟΥΣΕ τί άγρια σκούζουν! είτε
δ' ένας από τους γιουούς μου.
Τους άπειρασαν και τ' άλογα.
Άκου, πατέρα, τί γίνεται στο
σταύλο....

'Αθήναι τά ζώα στο σταύ-
λο ήσαν κ' αυτά άνήσχη.
Ποδοχιτώνισαν τη γή και χλι-
μίντοζαν.

— Τό έλεός σου έρ' ήμάς,
Κύριε !... ψήθισες ή μάνα μου
κ' έβλεπες τά μάτια της, ά-
κούγοντας τό γαλασιό του ά-
νήγιου και τών λένων τά ουρ-
λιαχτά.

Είχαμε σπατάσει και μεζ; ή
άλλοι. Στην κάμαρα είχε ά-
πλωθεί βαθιά σιωπή.

Μονάχα ή Πιστός έγγυζε
κάθε τόσο πειριαματομένα κ' ή

φωτιά τριζοβόλωσε στο τζάκι...

Πόση ώρα πέρασε έτσι; Δέν ξέρω, δέν μπορώ νά πώ....

Είμαστε συνεταμένον άπ' τό κακό
της βαρχειμωνιάς π' άκούγονταν έξω
κ' ό ύπνος κατέβαινε γλυκός σάν βάλοσα-
μο και στά διαά μας μάτια, όταν ξεσάρνα
— ώ, Θεέ έπουράνε! — μία κραγιή τρύ-
μον και λαχάρας π' άκούστηρε άπ' τήν
κρεββατοκάμαρα της 'Αρλέττας, μάξ έκα-
νε να πεταχτούμε όρθιοι και ν' άλληρω-
κταχτούμε Ξαφρασιμένοι.

Τί ήταν; Ποιός έκούφε έτσι άγρια;
'Ηταν ή κόρη μου, τό παιδί μου;
Τή στιγμή αυτή μία δεύτερη κραγιή
άκούστηρε, κραγιή έξαλλη και πιγμένη
κ' ύστερα ό χτύπος ένός σωματός που
σφαιριζότανε στο πάτωμα.

Ό Πιστός άλνυχονε άγρια και διά-
γωνε τήν πόρτα.

Χυμήξαμε έξω όλοι μας σάν τρελλοί.
Πεθόνοντας άπ' τή διπλανή κάμαρα,
σάν αίφρονες, άραξα ένα γραγαάν άπ'
τά παλιά δπλα που ήσαν κρεμασιένα στόν
τοίχο.

Τά παιδιά μου ώπλιότηκαν κ' αυτά
μέ δυό μεγάλα δίσκατα κοζάικα μαχαίρια.
Μονάχα ή μάνα μου δέν μπόρεσε νά
μείνει άκολουθήση. Τής κόπησαν άπ' τή συ-
κίνησι τά πόδια και γονάτισε κατασφής
στήν κάμαρα, σπώνοντας τά χέρια της
ψηλά και ψήθιζοντας.

— Δέσπονα τών άγγέλων, βοήθησε
τήν δούλη σου....

Μπήκαμε σάν τρελλοί στην κάμαρα της κόρης μου.

Ή φτωχή μου 'Αρλέττα ήταν σφαιρασιμένη κάτω στο πάτωμα.

Θά πέφταμε επάνω της, άν δέν άσπαρφε αυτή τη στιγμή και δέν
φωτιζόνταν Ξαφρικά τό δωμάτιο. Είχε άρχισει νά βρέχη.

Τό μισό τζάκι της κάμαρας ήταν άνοιχτό και τό χτυπούσε ό άνο-
μος δυνατά.

Ή καντήλα, ψηλά στα είκονίσματα, είχε σβήσει.

Σκοτάδι, πύσσα....

'Αραξα τήν κόρη μου, τήν σήκωσα από κάτω και τήν πλάγιασα
στό κρεβάτι της. Ήταν λιποθυμισμένη.

Συγχρόνος ό γυιοί μου κλείσανε τό τζάκι κ' άναψαν ένα κερί.
Τό δωμάτιο φωτίστηκε....

Είχαμε όλοι βαθιά συγκινημένοι, άνάστατοι.

Είχαμε μαζετεί γύρω στο κρεβάτι της 'Αρλέττας και τήν κυ-
τάξαμε σασταμένοι, μη ξέροντας πού ν' άποδώσουμε τή λιποθυμία
της.

Τί τής είχε συμβει λοιπόν;
Ποιός άνοιξε τό τζάκι και γιατί;

Τ' άνοιξε ή ίδια μ' αυτό τόν καιρό, που χαιλούσε έξω ό κόσμος;
Συνήλθα πρώτος έγώ άπ' τήν ταραχή μου και ζήτησα νά μου φέ-
ρον τό μουσάκι μέ τόν αϊθέρα.

Τή στιγμή αυτή παρουσιάστηκε στην πόρτα ή γιαγιά. Κρατούσε
στα χέρια της τό μουσάκι που ζήτησα. Τό άρπαξα κ' έβρεξα τούς
κροτάφους και τό μέτωπο της κόρης μου. Έβρεξα τό παντήλι μου
και τής τό έβαλα κάτω άπ' τή μήτη....

'Ηταν τρομερά γλοιμή, μά δέν θ' άργουσε νά συνέφθη.

'Η γιαγιά πού τήν είδε έτσι, κούνησε τό κεφάλι της, ψήθισε κάτι
και κούταξε έξω πρós τό παράθυρο. Τί περιμένα νά δη τάχι κει πέ-
ρα; 'Ωστόσο, έκανε τό σταυρό της και γονάτισε κάτω άπ' τά είκονί-
σματα.

Προσευχήθηκε στο Θεό, Ξανάκανε τό σταυρό της και σηκώθηκε.
'Ηρθε και στάθηκε κοντά μας, περιμένοντας κ' αυτή νά συνέφθη έν-
τελώς ή 'Αρλέττα.

Κανένas μας δέν μιλούσε.

Στεκόμαστε βοβοί, μέ τά μάτια καρφομένα στο γλοιμό πρόσωπο
της κόρης μου, πούχε άρχισει νά Ξαναπύνη τό χρώμα της ζωής.

Τή στιγμή αυτή άκουσα Ξαφρα μία άλλοζοτη φωνή πίσω μου νά
λέη πιδ άλλόταμα λόγια.

— Δέν μέ γελάνε τά μάτια μου, γινέ μου... Γιά δέξ... 'Ιδέξ λοι-
πόν... Μέσα στην καρδιά του χερμόνα!... Ποιό βρέθηκε, γινέ μου;...
'Ένα τριαντάφυλλο... Ένα τέτοιο τριαντάφυλλο!... Κύριε τών δυνά-
μων, θά μέ γελάνε τά μάτια μου... Πάτεξ ήμών... Πάτεξ ήμών...

Γύρισα άπότομα πίσω μου. Γύρισαν και τά παιδιά μου. Κι' είδα
τή γιαγιά. Ήταν ή γιαγιά που μιλάγε έτσι. Κι' ή φωνή της ήταν
άλλαγμένη κ' άλλοζοτη. Φωνή άνθρώπου που τόν παρώνει και τόν
τρελλάνει ό φόβος...

— Παρμιλάς, μάνα;...

— Γιαγιά, δέν άκούξ; Μονάχη σου μιλάς, γιαγιά; Μ' άνοιχτά τά
μάτια νεφρεμένα, βάβα; Ξε καλό σου!...

Θέλησε κάτι νά πη, μά δέν μπόρεσε.

Τό σαγώνι της έτρεψε.

Τά μάτια της τά σθουμένα από τά
χρόνια, λάμπανε παρξένα.

— Μάνα!... Χριστός και Παναγία, τί
έπαθεξ; Τί καιη και μαύρη νύχτα εινε
τούτεη; Μάνα, δέν άκούξ;

Σήκωσε τό άδυνατισμένο της χέρι και
μάξ έδειξε κάτι στην άκρη του κρεββα-
τιού, πίσω σχεδόν άπ' τό προσκέφαλο.

Τά μάτια μας γύρισαν πρós τό εκεί.

Κι' ή καρδιά μας χτυπούσε—χτυπούσε,
χωρίς νά ξερονη γιατί.

'Η γιαγιά δέν είχε κάνει λάθος.

Πλάι στο προσκέφαλο της 'Αρλέτ-
τας, μουσικασμένο άπ' τής δαντέλλες,
βρισκότανε ένα τριαντάφυλλο. Ένα με-
γάλο ολόδροσο τριαντάφυλλο, ένα φρέ-
σκο, φανταστικό τριαντάφυλλο, ένα τρι-
αντάφυλλο....

Κυτταζήκαμε γεμάτοι άπορία.

Πού βρέθηκε εκεί τό άνθος αυτό, μέ-
σα στο καταχειμωνιο; Θερωκόημο δέν
είχαμε στο χτίμα. Πού τό βρήκε ή 'Αρ-
λέττα;....

Χίλιες—δυό ύποψίες πέρασαν στο μυα-
λό μου. Γύρισα πρós τούς γιουούς μου και
τούς είδα νά μέ κούτανε κ' αυτοί μ' ένα
βλέμμα ύποπτο, άγριο και σκληρό.

Δέν προφτάσαμε νά ποιήμε λέξι ώστόσο.

'Η 'Αρλέττα είχε άρχισει νάρχεται στις αισθήσεις της. Άνοιξε
τά μάτια της, κούταξε γύρω άνήσχη και φοβισμένα και δέν μάξ
διέκρινε καλά φαινεται στην άρχη, γιατί τρούμαξε.

— Πατέρα, φώναξε δυνατά, πατέρα! κ' έβαλε τά δυό της χέρια
στην καρδιά της.

'Αραξα τό κερί και τό κρότημα μπρός στο πρόσωπό μου.

— 'Αρλέττα... Κορούλα μου, έσύ!...

— Πατέρα!... Πατέρα μου!...

Σηκώθηκε άπότομα άπ' τό κρεβάτι της και ρίχτηκε στην άγκαλιά
μου, κατατρομαγμένη.

— Φοβάμαι!... Μη μ' άφήσετε μόνη...

Κρατώντας τήν σφιχτά στην άγκαλιά μου, τήν μετέφερα στην
τραπέζαρια. Διέταξε κ' άνάψανε δλα τά φώτα. Τήν ξάπλωσα σέ
μία σαξ-λόγκ και καθήσαμε όλοι τρυγύρα της. Έτσι συνήθε άρκετά,
ήσυχασε, τής Ξανάθε τό χρώμα, άν και στά μάτια της ύπηθεξ άκό-
μα μία λάμπη βεθαξ τρούμαξas.

Τής δώσαμε νά περ έμε μέ σιρόπι από φρούνες και κονιάκ κ'
έπειτα πήρα τά χρώμα της στα χέρια μου και τή φώτησα κ' τής
συνέθη. Γιά τό τριαντάφυλλο δέν τής άκμασε καθύλου κουνέντα.

'Η 'Αρλέττα κούταξε γύρω τής άνήσχη, σάν νά φοδόνταν μήλωξ
τήν κρεμμυκούει κανένas κ' ύστερα είπε:

— Δέν ξέρω... Δέν μπορώ νά τό καθορίσω... Κι' όμοιξ ήταν κάτι
που μού πάγωσε τό άμα, κάτι τρομερό. Είχα πλαγιάσει και μέ πήρε
άμέσως ό ύπνος. Τότε, μέσα στο πρωτόπυτι μου, άκουσα κάτι σάν
φτεροκόλλημη μεγάλο πουλιό κοντά μου. Φορούξ!... Πίτξ... πάτξ...
πάτξ... Ταράχτηρα. Ήθελα νά Ξυπνήσω, μά δέν μπορούσα. Τά μέλη
μου ήσαν βαρειά, πέτρινα... Τά βλέφαρά μου μολυθένια... Κι' Ξεσάρνα

Σερριζωνε τά δέντρα και τά κουβαλούσε ως τήν
επαυλή, στόν όμο του...

Ξανάκουσα πλάι μου έναν κρότο, σαν κάποιος γ' άνοιγε τὸ τζάμι. "Επειτα έγινε ήσυχία. Μολαταύτα είχα την έντύπωση πὸς κάτι τὸ τρομερὸ γ' ἀνηγήθητο συμβαίνει μέσα στὸ δωμάτιό μου. Κοιμόμουν γ' ὅμως ἡ σκέψη μου δούλευε. Θέλω νὰ ξυπνήσω, πρέπει νὰ ξυπνήσω, συλλογιζόμουν, γιατί δὲν μπορῶ νὰ ξυπνήσω; "Ξαφνα άκουσα μιά φωνή πὸ φανόταν πὸς ἔρχοταν ἀπὸ πὸλὸ μακριά, μὴ πὸλὸ—πὸλὸ μακριά, ἀπὸ έναν ἄλλο κόσμο. Δὲν ξεχώρισα τὰ λόγια, μὴ ἤμωνα βέβαια πὸς μιλῶσαν σὲ μένα. "Ἦταν ὅταν κάποιος νὰ μὲ καλοῖσε νὰ πάω κοντά του. Μερικὲς λέξεις ἤρχοντο στ' αὐτὰ μου πὸς καθάρως. Λέγανε : —"Εἶλα μαζί μου... Πρέπει νάρθης... Θὰ γίνης δική μου... "Εδὼ ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει ποτέ... Ποτέ... Χιλιάδες νύχτες σὲ περιμένα νὰ γεννηθῆς καὶ νὰ μεγαλώσῃς... "Εἶλα... "Ἐκαθρία μου πήγανε νὰ σπάσῃ περὶ ἀπ' τοὺς χτύπους της. "Ὁ φόβος μου μεγάλωνε, μεγάλωνε... Καὶ δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ κινήθω, οὔτε νὰ φωνάξω. Σὲ λίγο ξανάκουσα τὸ τζάμι νὰ χτυπάει... "Επειτα κάτι σαν βήματα μέσα στὸ δωμάτιο. Πηγύθουν... Καὶ καθὼς ἀνάσασαν δύσκολα, μὴ γλυκαὶ εὐοδία ῥόδου μὲ πλημμύρισε...

— Ρόδου; φώναξα.
— Ναι, πατέρα, γιατί;
— Τίποτε, παιδί μου, συνέχισε.
— Αὐτὰ συνέβαιναν γύρω μου, ὅταν ξαφνικά ἔνοιουσα, ναι, καὶ τὸν ἔνοιουσα καθάρως, κάποιον νὰ σκαθῆ ἀπὸ πάνω μου. Μιά φρικτὴ μουροδία σαπίλα διαδέχτηκε τὴν εὐοδία τοῦ ῥόδου. Νάμισα πὸς θὰ πέθανα ἀπὸ τρομάρα γ' ἔκωνα μὴ ἀκόμα ποσά-ἀδεια νὰ σηρθῶ. Τότε αἰσθάνθηκα ἕνα κρὸς χέρι μου νὰ πᾶν τὸ χέρι μου καὶ κάτι ελαφρὸ ἀγγύγιμα χελιών στὸ λαμό μου. "Ἐφριξα. "Ἦταν τὸση ἡ ἀγονία μου, ὡστε κατόρθωσα νὰ μωσαξήνῃσω, νὰ τραχῶ ἐπάνω καὶ νὰ ξεφωτισθῶ δυνατά, καθὼς νιόλουσα λιποθυμαμένη στὸ πάτωμα...
"Ἡ Ἀρλέτα μου ἔτρεπε σὺν πουλὰκα στὰ ξόβεργα, ὅσο διηγόταν τὸ περιστατικὸ πὸς τῆς συνέβη. Κι' ὅταν τελείωσε, ζέστασε σὲ κλάματα.
Εἰμαστε ὅλοι ἄνω—κάτω. Μιά τρομερὴ ἵσχυρία εἶχε κωφεθεῖ στὸ μυαλό μου.

Κύταξα τὴ γιαιδιά. Κι' αὐτὴ κατὰ παρόμοιο σκεφτότανε, γιατί τὴν εἶδα νὰ παίρνῃ ἀγίασμα ἀπ' τὰ εἰκονίσματα καὶ νὰ ροιτίζει τὴν ἐγγονὴ τῆς...
Θεέ μου, τί σημάφω ἦταν αὐτὴ;... Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνοιμε καθὸ. "Ἀρτὰς τὸ ὄπλο μου γ' ἔστειλα τοὺς γιουσιό μου νὰ ξυπνήσουν τὸν ξυλοκόμο μας τὸ Δημήτρη. "Ἦταν ἕνας ἀνθρώπος μὲ δύναμι γίγαντος, σωστός "Ἡσακλῆς. Τὰ δέντρα πύκνωσε, τὰ ξεροῖζονε καὶ τὰ ζουβαλοῦσε ὡς τὴν ἑταιρία στὸν ὄμο του. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ φόβος. Καὶ μοῦ ἦταν τυφλά ἀρροσιμαίνους... "Ενας τέτοιος ἀνθρώπος μοῦ χρειαζόταν τὴ φρικτὴ αὐτὴ νύχτα...

Πρὶν βάλω σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό μου, ἕνα σχέδιω τρελῶ, ἀπελευθερῶ μὴ γ' ἀποτελεσματικῶ, ἔτρεξα στὴν κάμαρα τῆς "Ἀρλέτιτς, πῆρα τὸ διαβολικὸ τριαντάφυλλο καὶ τοιμώστρηκα νὰ τὸ πατήσω κάτω. Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ μῆτερ στὴν κάμαρα ἡ γιαιδιά. Κατάλαβε τὸ σκοπὸ μου καὶ μ' εἶχε πάρει ῥοπισῶ.

— Τί θὰ κάμης, γιέ μου; μὲ ρώτησε. Μὴν τὸ πατήσης κάτω.

— Τότε, εἶπα, θὰ τὸ πετάξω στὴ φωτιά.
"Ἡ γιαιδιά σκέφτηκε μὴ στιγμὴ καὶ μ' ἀπάντησε :
— "Ακοῖμησέ το μὴ στιγμὴ στὸ πρεβάσι, ψηλά στὰ εἰκονίσματα. Κάμε τὸ σταυρὸ σου γ' ἀκοῖμησέ το καὶ πάνω...

— Γιατί, μάνια;
— Κάμε ὅπως σοῦ λέω.
"Ἐκωνα τὸ σταυρὸ μου, ἀνέθηκα σὲ μὴ καρζέλια καὶ ἄπλωσα τὸ χέρι μου πρὸς τὸ εἰκονοστάσιο. Μὰ δὲν πρόφτασα γ' ἀκοῖμησῶ ἐκεῖ τὸ διαβολικὸ τριαντάφυλλο. "Ακουσα ἕναν κρότο παροῦξνο, μὴ λάμψη μοῦ θάμπεσε τὰ μάτια καὶ τὸ τριαντάφυλλο—μεγάλη ἡ δύναμι σου, Κύριε!— τὸ διαβολικὸ τριαντάφυλλο ἔξερνε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ σκόρπισε κάτω στὸ πάτωμα, κωμιωμένω στάχτη!...
Κάναμε τὸ σταυρὸ μας.

"Ἡ γιαιδιά φθόριζε τώρα κατὰ ἀνάμεσα στὰ ὠραία δόντια της.
— Τί λές, μάνια; τὴ ρώτησα. Μονάχη σου μιλᾷς;
— "Ὀχι, γιέ μου. Δὲν μιλᾷω μόνη μου. Κλαῖω τὴ μοῖρα μας, κωκίμοιο παιδί... Γιατί τώρα εἶμα βέβαια περὶ. Εἶν' Ἐκεινὸς!...
— "Ἐκεινὸς, εἶπες;
— Ναι, Ἐκεινὸς. Σημάδιε τὸ σαπικὸ μας καὶ νὰ πὸς ἤρθε. "Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς προστατέψῃ περὶ...
"ἤξερα γιὰ πὸν μιλῶσε ἡ γιαιδιά. Κι' ἐγὼ εἶχα τῆς ὅδης ἵσχυρίας ἄλλοστε. "Ἐκεινὸς!... "Ὅταν πρωτοαποῖκησα στὴν ἑταιρία, μοῦ εἶπαν πολλὰ γιὰ τὸ τέρας αὐτὸ, μὰ δὲν ἔδωκα σημασία. Κι' ὄλο μοῦ μιλῶσαν, ὄλο μοῦ μιλῶσαν γιὰ τὸ φρικτὰ του ἐγκλήματα. Μὰ πῆστενα στὸ Θεὸ καὶ δὲν δειλάσα. Καὶ νὰ τώρα πὸς ἤρθε καὶ στὸ δικὸ μου τὸ σαπικὸ...

(Ἀκόλουθε!)

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΟΙ ΣΤΕΡΝΟΙ ΠΟΘΟΙ

(ΤΟΥ ΟΥΣΣΙΑΝΟΥ)

Εἶνε νύχτα καὶ τὸ φεγγάρι λαμπροκά ὄμορφα στὴ δύση του...
Νὰ πὸς προβάλλει μὲσ' ἀπ' τὸ σύννεφο τὴ χαρομμένη, τὴ μαγετὴ μορφή του καὶ παίρνει ἕνα δρόμο χωρὶς τέλος καὶ περνάει ἀτέραντες ἐκτάσεις...

"Ἡ ὄρη τὸν ἀνέμον ἔπαινε, ὁ χεῖμαρρος κωμιωροῖζει μακριά, τὰ κίματα παίζουν χαρομμένα, χτυπώντας ἐπάνω στοὺς βράχους καὶ στὴν ἀερογαλιά...

Βλέπω τὸ φῶς, γεμάτο ἀπὸ θλιμμένα ὄνειρα, νὰ χρισόνη τοὺς κόλπους τοῦ πόντου καὶ νὰ φωτίζῃ μὴν ἴγρη ἀγγαλιά...

Χαίρε, χαίρε ἄγιο του ἀρτίδα! "Εἶλα νὰ θεριάνης τὰ ψυχρά μου στὴν θῆ, νὰ φροῖξῃς μέσα μου πνοὴ ζωῆς, νὰ πρᾶνῃς τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου, νὰ συγχωρήσης μὴ ζωὴ μισητή...

"ὦ, θεριά ἀρτίδα, ἔλα ποιετικά στὴν ἔρημη αὐτὴ ἀερογαλιά, μὴ μ' ἀφήσης ἐδὼ μονάχο, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς ἀρροσιτάετο...

Τὸ μᾶξέ με μέσα σὲ μὴ θεριά πτυχὴ σου ὄσπου νάρθῃ ἡ θεία αὐγὴ μὲ τὰ ῥόδινα πέπλα, πὸς θὰ μ' ὀδηγήσῃ στὸν τόπο πὸς εἶνε ἡ κατοικία τὸν νεκρῶν...

Σὲ περιμένο, δούλος σου ποτὸς, νὰ πετάξῃς μὲ τὰ φτερά της συμπλόνας καὶ νὰ μοῦ φέρῃς αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὄμορφο. Ἐθέλω αἰθίο νὰ μὴ μὲ δοῦν οἱ ζωντανοὶ ἀνθρώποι στὴ γῆ τους...

Εἶμα ἕνα συντόμιμα, δὲν ἔχω κωμιά ἐλπίδα, τί ζητῶ σ' αὐτὴ τὴ γῆ τὸν μεγάλων ἀγώνων;

Γιὰ πὸς λόγο νὰ ὀπλώσω τὰ ἀδύνατα στήθη μου μὲ ἀναμνήσεις θλιθερῶν στιγμῶν, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος;

"ὦ, θέλω νὰ φύγω μακριά ἀπ' τὸν κόσμο τὸν ἀγώνων καὶ νὰ ζῶσω κοντὰ στὴν κατοικία τῆς λησιμονιάς...

Δὲν πρέπει περὶ νὰ μένω στὴ ζωῆ... Τὰ συντόμιμα εἶνε μὴ εἰκόνα τὸν περρωμένων, πὸς τὴ θιμάτια κωμῆς μόνο ἄμα ἀνοῖξει τῆς σελίδες ἕνος παλινοῦ βιβλίου... Ἐθέλω νὰ ζοῖτομα μαζί μὲ τ' ἄλλα συντόμιμα, νὰ βροσκωμια μαζί μὲ τὸ σορὸ τους...

"ὦ, μὴν ἀγορῆς, ἀρτίδα θεριά... Σὲ περιμένο μὲ δυνατὰ κωκίμοιο... "Ἡ ζωὴ μου θὰ ὀβύση, ἐνὸ σὺ θὰ λάμψῃς αἰώνια καὶ θὰ ζῆς χαροπῆ...

Η ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

(ΤΟΥ GESSNER)

"Ὁ Βάχχος ἄδειασε τὸ ποτήρι του γ' ἄρχισε νὰ διηγείτα μὲ τί τρόπο γεννήθηκε τὸ τριαντάφυλλο.

«— "Ἦθελα νὰ πάσω κάποτε μὴ ὠραία Νύμφη καὶ τὴν πῆρα στὸ κωμηγητό.

Αὐτὴ ὅμως ἔφρευγε γρηγόρα καὶ φανόταν ἄν νὰ πετοῖσε μὲ τ' ἀλαφρά της πόδια πάνω στὸ χορτάρι.

Κάπου—κάπου γύριζε πίσω καὶ μὲ κῆταξε κωμηγόντας τὴν, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὴ φτάσω.

Καὶ σὰς ὀρῶζομαι στὴ Στύγα, πὸς δὲν θὰ μποροῦσα ποτὶ νὰ πάσω τὴν ὠραία αὐτὴ Νύμφη, ἀν τὰ φορεμάτα της δὲν μπεκόντουσαν σ' ἕνα βᾶτο.

Ζῆγῶσα τότε κοντὰ τῆς γοητευμένους καὶ, σκόβοντας ἐπάνω της, τῆς εἶπα :

— "Ὁραία μου, εἶμα ὁ Βάχχος, ὁ πάντα νέος, ὁ θεὸς τοῦ κρασοῦ καὶ τῆς εὐθυμιάς...

"Ἐπειτα ἄγγιξα μὲ τὸ ραβδί μου τὸ βάτο καὶ διάταξα νὰ σκεπαστῇ μὲ λουλούδια.

Τὰ λουλούδια αὐτὰ εἶχαν τὴν δροσιά τοῦ προσώπου της γ' εἶχαν ἀκόμα καὶ τὴν κωκινάδα πὸς ἀνέβαζε στὰ μάγουλά της ἡ ντροπὴ.

Κι' ἔτσι γεννήθηκε τὸ μουροδῶτο, τὸ παρνεθικὸ τριαντάφυλλο.

ΕΝΑΣ ΕΥΘΥΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΕΝΕΦ)

Στοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας τρέχει χαρομμένα ἕνας νέος. "Ἡ κινήσεις του εἶνε γρηγορὸς καὶ πεπατητές, τὰ μάτια του ἀστράφρουν, τὰ χεῖλη του κωμωλοῦν καὶ μὴ κωκινάδα σκεπάζει τὸ πρόσωπό του. Εἶνε γεμάτος χαρὰ. Τί ποῦ συνέβη ὅμως;

Μήπως ἐκληρονόμησε κωμιά περιουσία;

Τὸν περιμένει κωμιά τρεφερὴ σινάντησι, εἶν' ἐρωτευμένους;

"Ὀχι, δὲν συνέβη τίποτε ἀπ' αὐτὰ.

Σκόρπωσε μονάχα μὴ ἀισχρὴ σκεφαφαντία εἰς βάρος ἐνὸς γνωροῦ μου του, φρόντισε νὰ τὴ διαδώσῃ μὲ ζήλο καὶ μὲ προθυμία, τὴν ἄκουσε ἀπ' τὸ στόμα κάποιου τρίτου καὶ στὸ τέλος τὴν ἐπίστεψε καὶ ὁ ἴδιος!

"ὦ, πόσο εὐθυμὸς καὶ καλὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀξιαγάπητος νέος!

